

Teleklagenævnets årsberetning for 2012

Teleklagenævnet er nedsat med hjemmel i lov nr. 169 om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester af 3. marts 2011 (herefter "teleloven").

8. marts 2013
J.nr. 13/00003

Nævnet, der udpeges af erhvervs- og vækstministeren, bestod ved udgangen af 2012 af professor Palle Bo Madsen (formand), vicepræsident Mette Christensen (næstformand), koncerndirektør Per Ladegaard, professor Birgitte Sloth, professor Knud Erik Skouby, vicedirektør Lise Fuhr og Per Borggaard.

IT- og Telestyrelsen, som hidtil har truffet afgørelser i hovedparten af de sager, som Teleklagenævnet behandler klager over, blev nedlagt ved kongelig resolution af 3. oktober 2011. I den forbindelse blev det besluttet i en overgangsperiode at benævne de enheder, der traf tele- og radiokommunikationsmæssige afgørelser, for Den danske Telemyndighed. Fra den 1. januar 2012 blev kompetencen til at træffe de nævnte afgørelser overført til Erhvervsstyrelsen. I det følgende vil der derfor blive refereret til alle tre myndighedsnavne afhængigt af, hvornår den enkelte påklagede afgørelse blev truffet.

Nævnet har afholdt tre møder i beretningsperioden.

Tre sager, som nævnet modtog i 2011, overgik til behandling i nævnet i 2012.

I beretningsperioden modtog nævnet i alt 10 klager.

Nævnet traf seks afgørelser i 2012. I samtlige seks sager stadfæstede Teleklagenævnet de påklagede afgørelser. Herudover traf nævnet beslutning om at sætte en sag i bero, indtil der foreligger et svar fra EU-Domstolen på de væsentlige spørgsmål, der er tvist om i sagen.

Følgende emner er behandlet i årsberetningen:

Standardtilbud på fiber BSA på marked 5	side 2
Underskudsfinansiering af forsyningspligt 2007-2009	side 4
Underskudsfinansiering af forsyningspligt 2010	side 6
Varslet ophør med udbud af fast operatørvalg	side 8
Sms-termineringspriser for 2013	side 9
Samstemmende klager over sms-termineringspriser for 2013	side 10
Retssager	side 10

Alle Teleklagenævnets afgørelser kan dog læses i deres fulde længde på nævnets hjemmeside www.teleklage.dk.

TDCs standardtilbud på fiber BSA på engrosmarkedet for bredbåndstilslutninger (marked 5).

TDC klagede den 16. september 2011 til Teleklagenævnet over IT- og Telestyrelsens afgørelse af 22. august 2011 over for TDC vedrørende selskabets standardtilbud på fiber BSA (bit stream access) på engrosmarkedet for bredbåndstilslutninger (marked 5). Ved den påklagede afgørelse blev TDC, jf. telelovens § 52, pålagt i sit standardtilbud på fiber BSA på engrosmarkedet for bredbåndstilslutninger (marked 5) at ændre produkttilæggets punkt 16.3 om uopsigelsesperiode på 5 år for individuelle adgange til FBSA (fiber bit stream access), således at den maksimale bindingsperiode for den linjefhængige lejebetaling ikke var længere, end det var muligt for TDCs engroskunder at binde sine detailkunder, hvilket ville sige maksimalt 6 måneder fra tidspunktet for TDCs levering.

TDC påstod, at afgørelsen skulle ophæves eller subsidiært omgøres, da en uopsigelsesperiode på 5 år efter TDCs opfattelse ikke stred mod indholdet af den markedsafgørelse, hvori TDC blev pålagt at udarbejde det omtvistede standardtilbud¹. TDC gjorde også gældende, at den uopsigelsesperiode, som selskabet ønskede, ikke var begrænsende for markedsadgangen og ikke gik videre end at varetage TDCs berettigede interesse i at sikre, at nyanlæg ikke skete på baggrund af en irrationel investeringsadfærd.

Teleklagenævnet bemærkede, at det omtvistede standardtilbud var udarbejdet af TDC på baggrund af et pålæg i tilknytning til den adgangsforpligtelse, som styrelsen pålagde TDC i delafgørelse af 3. november 2010 vedrørende fiber på engrosmarkedet for bredbåndstilslutninger (marked 5). Følgende fremgik blandt andet om TDCs adgangsforpligtelse på side 16 f i afgørelsen:

”For forpligtelsen om adgang gælder det i øvrigt, at:

TDC skal sikre, at opfyldelsen af adgangsforpligtelsen sker redeligt, rimeligt og rettidigt. TDC må således navnlig ikke i administrationen af adgangsforpligtelsen indføre procedurer, kriterier, krav, definitioner eller noget andet tiltag, der er egnet til at forsinke, begrænse eller udelukke opfyldelsen af adgangsforpligtelsen, med mindre dette er sagligt begrundet i beskyttelsesværdige hensyn.”

Umiddelbart herefter fremgår det, at *”Kravet om redelighed, rimelighed og rettidighed skal desuden ses i sammenhæng med, at der er tale om et dynamisk marked i hastig udvikling i form af nye teknologier og behov for innovation og udvikling hos TDC selv og selskabets engroskunder. TDC skal i*

¹ IT- og Telestyrelsens delafgørelse af 3. november 2010 over for TDC vedrørende fiber på engrosmarkedet for bredbåndstilslutninger (marked 5), sagen er refereret i nævnets årsberetning for 2011, side 6.

opfyldelsen af adgangsforsigtelsen udvise en rimelig, redelig og rettidig adfærd i imødekommelsen af kundernes behov.”

Teleklagenævnet fandt, at klagen måtte vurderes med udgangspunkt i, om TDC med den ønskede 5 års uopsigelighedsperiode opfyldte de kriterier, der er citeret ovenfor, herunder først og fremmest om den pålagte adgangsforsigtelse opfyldes *redeligt og rimeligt*, og at TDC ikke i sin administration heraf *indfører krav, som er egnet til at forsinke, begrænse eller udelukke opfyldelsen af adgangsforsigtelsen*, samt at hvis et sådant krav alligevel stilles, skal det være *sagligt begrundet i beskyttelsesværdige hensyn*. Teleklagenævnet bemærkede hertil, at det af adgangsdirektivets artikel 12² fremgår, at *”de nationale tilsynsmyndigheder kan i tilknytning til de nævnte forpligtelser stille krav om redelighed, rimelighed og rettidighed”*.

Teleklagenævnet tilsluttede sig styrelsens synspunkt om, at spørgsmålet om, hvor lang en uopsigelighedsperiode, der kunne tillades i den foreliggende situation, måtte bero på en konkret vurdering med udgangspunkt i, at der ikke opstilles en barriere for adgangen til at kunne konkurrere på detailniveau om bredbåndskunderne.

Teleklagenævnets mente, at den uopsigelighedsperiode på 5 år, som TDC ønskede, for så vidt angik alternative udbyderes fiberadgang, ikke var forenelig med marked 5-delafgørelsens kriterier om blandt andet rimelighed og krav om, at opfyldelsen af adgangsforsigtelsen ikke må søges begrænset. Hertil kom markedsafgørelsens overordnede formål om at fremme et vel fungerende marked baseret på reel konkurrence. Nævnet fandt heller ikke, at en 5 års uopsigelighedsperiode kunne antages at leve op til marked 5-delafgørelsens undtagelsesmulighed for så vidt angik beskyttelsesværdige hensyn.

Teleklagenævnet fandt efter omstændighederne ikke anledning til at tilside-sætte styrelsens afgørelse om i den konkrete situation at fastsætte en uopsigelighedsperiode på 6 måneder med henblik på at sikre, at den i markedsafgørelsen pålagte adgangsforsigtelse i praksis bliver reel. Nævnet syntes, at IT- og Telestyrelsen havde begrundet dette tilstrækkeligt i den påklagede afgørelse.

Teleklagenævnet noterede sig, at TDC under klagesagen også fremførte forhold vedrørende omkostningsdækning m.v. Nævnet havde i den forbindelse lagt til grund, at sådanne forhold allerede var behørigt adresseret i IT- og Telestyrelsens LRAIC-afgørelse af 14. april 2011, der ikke var omfattet af denne klagesag. Nævnet bemærkede i øvrigt, at TDC's omkostningsdækning efter LRAIC-afgørelsen ikke sås at forudsætte en bindingsmulighed af en given længde.

Teleklagenævnet traf af de nævnte årsager den 15. juni 2012 afgørelse om ikke at give TDC medhold klagen.

² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (adgangsdirektivet).

Underskudsfinansiering af forsyningspligt 2007-2009

Klagen vedrørte TDCs ansøgning om underskudsfinansiering af selskabets varetagelse af radiobaserede maritime nød- og sikkerhedstjenester dækkende Danmark og Grønland (herefter "Sikkerhedstjenesterne")³ i årene 2007-2009.

Den danske Telemyndighed gav i en afgørelse af 24. november 2011 afslag på TDCs ansøgning af 26. september 2011 om underskudsfinansiering fra staten af TDCs varetagelse af Sikkerhedstjenesterne i årene 2007-2009.

Derfor indgav TDC den 21. december 2011 en klage over myndighedens afgørelse til Teleklagenævnet med påstand om, at afgørelsen blev ophævet og hjemvist til myndigheden til fornyet behandling.

Teleklagenævnet behandlede sagen den 10. september 2012. Nævnet traf afgørelse om ikke at give TDC medhold i klagen.

Nævnet bemærkede indledningsvis, at præmisserne for vurdering af TDCs ansøgning om underskudsfinansiering for så vidt angik 2007 adskilte sig væsentligt fra årene 2008 og 2009, idet reglerne om underskudsfinansiering af forsyningspligt for 2007 ikke blev reguleret af 2008-bekendtgørelsen men derimod af den dagældende forsyningspligtbekendtgørelse fra 2005⁴. 2005-bekendtgørelsen indeholder hverken fristregler for ansøgning om underskudsfinansiering eller for myndighedens behandling af ansøgninger og for udbetaling af underskudsfinansiering. Teleklagenævnet opdelte derfor klagen i to særskilte dele, hvorefter den ene del angik TDCs ansøgning om underskudsdækning for 2007, mens den anden del omhandlede selskabets tilsvarende ansøgning for 2008 og 2009.

Ansøgning om underskudsdækning – 2007

Nævnet bemærkede overordnet, at der ikke var fastsat nogen konkret frist for ansøgning om underskudsfinansiering hverken i teleloven eller i 2005-bekendtgørelsen. Eftersom hverken teleloven eller 2005-bekendtgørelsen fastsatte en konkret frist for ansøgning om underskudsdækning, trådte de almindelige forældelsesregler i dansk ret efter nævnets vurdering i stedet. Efter forældelseslovens⁵ § 1 gælder lovens regler som udgangspunkt for fordringer på penge eller ydelser, medmindre andet følger af særlige bestemmelser om forældelse i anden lov. Dette var ikke tilfældet i denne sag, hvorefter TDCs krav for 2007 blev anset for at være omfattet af reglerne i forældelsesloven. Det følger af forældelseslovens § 2, stk. 1, at forældelsesfristen som ud-

³ Sikkerhedstjenesterne udgør pakke 4 i bekendtgørelse nr. 701 af 26. juni 2008 om forsyningspligttydelser (herefter "2008-bekendtgørelsen").

⁴ Jf. bekendtgørelse nr. 1262 af 9. december 2005 om forsyningspligttydelser (herefter "2005-bekendtgørelsen").

⁵ Jf. lov nr. 522 af 6. juni 2007 om forældelse af fordringen med senere ændringer (herefter "forældelsesloven"). Loven er trådt i kraft den 1. januar 2008. Ved ikrafttrædelsen og med forbehold for bestemmelserne i lovens § 30 ophævedes Danske Lov 5-14-4 og lov nr. 274 af 22. december 1908 om forældelse af visse fordringer, jf. stk. 2.

gangspunkt regnes fra det tidligste tidspunkt, fra hvilket fordringshaveren, her TDC, kunne kræve at få fordringen opfyldt, og at forældelsesfristen som hovedregel er 3 år, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1.

Uanset at regnskabsåret 2007 for TDCs vedkommende blev afsluttet den 31. december 2007, var det nævnets vurdering, at TDCs underskud for varetagelsen af Sikkerhedstjenesterne i 2007 under alle omstændigheder måtte ligge fast senest på datoen for offentliggørelse af årsregnskabet, hvilket var den 19. marts 2008.

Nævnet fandt, at TDCs krav om underskudsfinansiering og en forældelse af dette krav opstod og var uafhængigt af myndighedens afgørelse efter telelovens § 20, stk. 7, jf. § 20, stk. 3. Det var derfor nævnets vurdering, at TDCs krav om underskudsfinansiering under alle omstændigheder indtrådte senest 19. marts 2008, som var datoen for årsrapportens offentliggørelse.

TDC ansøgte først om underskuddækning for 2007 i september måned 2011, hvilket var mere end 3 år efter tidspunktet, fra hvilket TDC kunne have krævet fordringen opfyldt. Nævnet fandt derfor, at kravet måtte anses som forældet, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1.

Ansøgning om underskuddækning – 2008 og 2009

Hvad angik TDCs ansøgning om underskudsfinansiering af forsyningspligten for 2008 og 2009 noterede nævnet sig, at 2008-bekendtgørelsens § 30, stk. 2, indeholder en konkret frist på 3 måneder for ansøgning om underskudsfinansiering af varetagelsen af Sikkerhedstjenesterne. Ansøgningsfristen på 3 måneder regnes ifølge 2008-bekendtgørelsen fra fristen for indsendelse af årsrapporten til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, jf. § 138, stk. 1, 2. pkt. i lovebekendtgørelse nr. 647 af 15. juni 2006 om årsregnskab med senere ændringer (herefter ”årsregnskabsloven”). For så vidt angik 2008 gælder ansøgningsfristen som følge heraf indtil udløbet af juli 2009. På lignende vis gælder det for 2009, at ansøgningsfristen for det pågældende år udløber den 31. juli 2010.

Det var nævnets vurdering, at ansøgningsfristen i 2008-bekendtgørelsens § 30, stk. 2, er en absolut frist, som vurderes at være uafhængig af reglerne om beregning af underskudsfinansiering, herunder krydsfinansieringsmekanismen, og som tillige må anses for gyldigt at kunne opretholdes og gøres gældende, uanset om underskuddet fra udbud af Sikkerhedstjenesterne skulle modregnes i overskuddet på øvrige forsyningspligtigtjenester udbudt af forsyningspligtudbyderen eller ej. Endvidere var det nævnets generelle opfattelse, at det næppe kunne anses for at være en uforholdsmæssigt kort eller i øvrigt urimelig frist for ansøgning, som var fastsat i 2008-bekendtgørelsens § 30, stk. 2.

Nævnet konstaterede, at TDCs ansøgning om underskudsfinansiering for varetagelsen af Sikkerhedstjenesterne i 2008 og 2009 var indgivet efter udløbet af ansøgningsfristen i 2008-bekendtgørelsens § 30, stk. 2. Nævnet

fandt derfor ikke grundlag for at tilsidesætte myndighedens afslag på TDCs ansøgning.

Det var nævnets samlede vurdering, at TDCs krav om underskudsfinansiering af forsyningspligten i 2007 var forældet, og at TDCs ansøgning om underskudsfinansiering af forsyningspligten i 2008 og 2009 var fremsat efter udløbet af fristen herfor i 2008-bekendtgørelsen.

Teleklagenævnet traf derfor afgørelse om ikke at give TDC medhold i klagen.

Underskudsfinansiering af forsyningspligt 2010

Klagen omhandlede TDCs ansøgning om underskudsfinansiering af selskabets varetagelse af radiobaserede maritime nød- og sikkerhedstjenester dækkende Danmark og Grønland (herefter "Sikkerhedstjenesterne")⁶ i 2010.

Den danske Telemyndighed havde ved afgørelse af 24. november 2011 meddelt afslag på TDCs ansøgning af 26. september 2011 om underskudsfinansiering fra staten af TDCs varetagelse af Sikkerhedstjenesterne i 2010.

TDC anførte, at reglerne om underskudsfinansiering i teleloven og forsyningspligtbekendtgørelsen efter selskabets opfattelse stred imod forsyningspligt-direktivet i det omfang, at underskuddet ved TDCs varetagelse af forsyningspligten for den radiobaserede maritime nød- og sikkerhedstjeneste dækkende Danmark og Grønland blev modregnet i overskuddet fra andre forsyningspligt-tjenester varetaget af TDC. TDC gav endvidere udtryk for den opfattelse, at selskabet havde krav på underskudsfinansiering, idet den dagældende telelovs § 20 og forsyningspligtbekendtgørelsen efter TDCs opfattelse skulle fortolkes i overensstemmelse med forsyningspligt-direktivet.

Den danske Telemyndighed fortolkede imidlertid regelgrundlaget på den måde, at myndigheden ikke havde hjemmel i teleloven eller i regler udstedt i medfør af denne til at dække TDCs underskud i 2010 for varetagelse af Sikkerhedstjenesterne uden modregning af overskud fra andre forsyningspligt-tjenester. Det var endvidere myndighedens opfattelse, at bestemmelserne i direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (herefter "forsyningspligt-direktivet") ikke kunne tillægges direkte virkning. TDC kunne efter myndighedens opfattelse derfor ikke støtte ansøgningen om underskudsfinansiering direkte på direktivet.

TDC indbragte den 21. december 2011 afgørelsen for Teleklagenævnet med principal påstand om, at afgørelsen blev ændret, således at TDC tilkendtes dækning af underskud på 55,9 mio. kr. for varetagelsen af Sikkerhedstjene-

⁶ Se note 4.

sterne i 2010. Subsidiært nedlagde TDC påstand om, at afgørelsen blev op-
hævet og hjemvist til myndigheden til fornyet behandling.

Den danske Telemyndighed nedlagde påstand om stadfæstelse af afgørelsen.

Nævnet traf den 10. september 2012 beslutning om, at sagens tvistspørgs-
mål skulle forelægges præjudicielt for EU-Domstolen.

Det fremgik af sagens akter, at TDC i flere år havde anfægtet den danske
implementering af reglerne om underskudsfinansiering af forsyningspligt-
tjenester i forsyningspligtdirektivet. TDC var konkret af den opfattelse, at
det var i strid med forsyningspligtdirektivet, når 2008-bekendtgørelsen be-
stemte, at selskabets underskud fra varetagelsen af Sikkerhedstjenesterne
forinden eventuel statslig finansiering skulle modregnes i selskabets over-
skud fra varetagelsen af øvrige pålagte forsyningspligt-tjenester. TDC be-
mærkede i den forbindelse, at Sikkerhedstjenesterne ikke var omfattet af
forsyningspligtdirektivets kapitel II, og at Sikkerhedstjenesterne derfor hel-
ler ikke kunne omfattes af forsyningspligtdirektivets bestemmelser i kapitel
II vedrørende finansieringsordning. Sikkerhedstjenesterne var ifølge TDC
derimod en supplerende forsyningspligt-tjeneste, for hvilken der ikke måtte
pålægges en kompensationsordning, som omfattede bestemte virksomheder,
jf. forsyningspligtdirektivets artikel 32.

Myndigheden var derimod af den opfattelse, at det lå inden for rammerne af
og var i overensstemmelse med forsyningspligtdirektivet, når Sikkerheds-
tjenesterne fastsættes som en forsyningspligt-ydelse, der inddrages i den
modregningsmekanisme, som fremgår af forarbejderne til teleloven og
2008-bekendtgørelsens bilag 3.

I forsyningspligtdirektivets kapitel II, artikel 4-7, angives de tjenester, som
en medlemsstat som minimum skal sikre alle slutbrugere på medlemsstatens
geografiske område adgang til. Nævnet noterede sig i den forbindelse, at
Sikkerhedstjenesterne ikke indgik i de nævnte tjenester. Kapitel II indehol-
der også regler om medlemsstatens udpegning af forsyningspligtudbydere af
de i kapitlet nævnte forsyningspligt-tjenester og finansieringsordning for de
pågældende tjenester. Foruden de forsyningspligt-tjenester, der nævnes i
direktivets kapitel II, giver direktivets artikel 32 medlemsstaterne mulighed
for at stille supplerende tjenester, der ikke er omfattet af forsyningspligten,
som defineret i direktivets kapitel II, til rådighed for offentligheden på med-
lemsstatens område. Det følger af direktivets artikel 32, at medlemsstaten i
så tilfælde ikke må pålægge en kompensationsordning, der omfatter bestem-
te virksomheder.

TDC og myndigheden synes at være grundlæggende uenige om, hvorvidt
forsyningspligtdirektivet er fejlimplementeret i dansk ret, ligesom parterne
er uenige om den rette fortolkning af forsyningspligtdirektivets regler om
underskudsfinansiering i direktivets kapitel II sammenholdt med forsy-
ningspligtdirektivets artikel 32. TDCs og myndighedens uenighed centrerer
sig i særdeleshed om, hvorvidt underskudsfinansieringsreglerne i direktivets
kapitel II kan udstrækkes til også at omfatte supplerende nationalt fastsatte

tjenester så som Sikkerhedstjenesterne, jf. forsyningspligt direktivets artikel 32. Derudover har TDC og myndigheden divergerende opfattelser af, om forsyningspligt direktivet opfylder de ovenfor omtalte betingelser, som skal være opfyldt, før direktivet kan tillægges direkte virkning.

Fortolkningen af forsyningspligt direktivet var efter nævnet opfattelse afgørende for vurderingen af TDCs krav om underskudsfinansiering af underskuddet fra selskabets varetægelse af Sikkerhedstjenesterne i 2010. Ud fra forsyningspligt direktivets ordlyd kunne nævnet ikke med tilstrækkelig sikkerhed fastslå eller afvise, at de danske regler om underskudsfinansiering, herunder modregningsmekanismen, som den tager sig ud i bilag 3 i 2008-bekendtgørelsen, er forenelig med forsyningspligt direktivet. Da nævnet samtidig mente, at forsyningspligt direktivets bestemmelser ikke opfylder de af EU-Domstolen fastsatte betingelser om ubetingede og tilstrækkeligt klare og præcise bestemmelser for at kunne tillægge direktivet direkte virkning, fandt nævnet det nødvendigt og hensigtsmæssigt at skabe yderligere grundlag for afgørelse om klagen.

Nævnet noterede sig i den forbindelse, at såvel TDC som Telemyndigheden havde fremsat ønske om præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen. Da nævnet på det foreliggende grundlag ikke anså det for muligt at drage en sikker konklusion af foreneligheden mellem forsyningspligt direktivet og de danske regler om underskudsfinansiering, anså nævnet det for naturligt at imødekomme parternes ønske.

Nævnet besluttede derfor den 10. september 2012 at stille sagen i bero, indtil der foreligger et svar fra EU-Domstolen på sagens tvistsspørgsmål. Nævnet anmodede samtidig TDC og Erhvervsstyrelsen om at udarbejde et fælles forslag til formuleringen af forelæggelsen for EU-Domstolen.

Fælles klage fra Telia Danmark og Telenor over TDCs varslede ophør med at udbyde fast operatørvalg til selskabernes private slutbrugere.

Telenor og Telia Danmark indbragte i fællesskab den 23. marts 2012 en klage over TDCs varslede ophør med at udbyde fast operatørvalg til selskabernes private slutbrugere for Teleklagenævnet.

I afgørelsen af 9. marts 2012 fastslog Erhvervsstyrelsen, at TDC var berettiget til med virkning fra den 1. maj 2012 at fjerne muligheden for fast operatørvalg for selskabets egne slutbrugere.

Klagerne nedlagde påstand om, at Erhvervsstyrelsens afgørelse skulle hjemvises til fornyet behandling.

Derudover begærede klagerne klagen tillagt opsættende virkning efter telelovens § 78, stk. 1 og stk. 2.

Ved brev af 30. april 2012 blev anmodningen om at tillægge klagen opsættende afvist af Teleklagenævnets formand.

På et møde i Teleklagenævnet den 10. september 2012 stadfæstede nævnet Erhvervsstyrelsens afgørelse.

Nævnet lagde ved sin afgørelse til grund, at bestemmelsen i den tidligere telelovs⁷ § 35, efter hvilken en udbyder med stærk markedsposition på markedet for udbud af tilslutning til offentlige telefonnet på et fast sted skulle sikre, at udbyderens slutbrugere havde adgang til at benytte sig af frit operatørvalg, ikke er blevet videreført i den nugældende telelov. Som en konsekvens heraf var TDC ikke længere forpligtet efter teleloven til at tilbyde egne kunder fast operatørvalg.

Nævnet lagde ligeledes til grund, at ovenstående forpligtelse fremover skal pålægges på markedsafgørelsesniveau i forbindelse med Erhvervsstyrelsens analyser af markedssituationen på de relevante markeder. Nævnet kunne konstatere, at Erhvervsstyrelsen allerede havde vurderet konsekvenserne ved bortfaldet af den faste operatørvalgsforpligtelse på detailniveau, og at det fremgik af denne vurdering, at en sådan forpligtelse ikke skulle pålægges TDC.

Teleklagenævnet stadfæstede derfor Erhvervsstyrelsens afgørelse af 9. marts 2012, idet nævnet naturligvis gik ud fra, at Erhvervsstyrelsen - som altid - tager branchens bemærkninger og eventuelle indvendinger i betragtning i forbindelse med fremtidige markedsundersøgelser på de for sagen relevante engrosmarkeder.

Hi3Gs klage vedr. sms-termineringspriser for 2013 (overgangsordning)

Erhvervsstyrelsen havde i afgørelse af 17. juli 2012 fastsat mobiltermineringspriser for 2013. For så vidt angik sms fastsatte styrelsen en termineringspris på 8 øre pr. sms. Denne termineringspris indebar en overgangsperiode i forhold til den omkostningsbaserede termineringspris, som Erhvervsstyrelsen i afgørelsen havde beregnet til 1 øre pr. sms. Hi3G nedlagde over for Teleklagenævnet påstand om, at prisen for terminering af sms i Hi3Gs mobilnet i 2013 maksimalt måtte udgøre 1 øre pr. sms svarende til den omkostningsbaserede termineringspris. Teleklagenævnet fandt, at Erhvervsstyrelsen ved at fastsætte en overgangsordning, hvor sms-termineringsprisen for 2013 skønsmæssigt blev nedsat til 8 øre pr. sms (tidligere fastsat til 12 øre), holdt sig inden for rammerne af styrelsens skønsmæssige beføjelser. Nævnet lagde vægt på, at overgangsordninger med gradvis overgang til omkostningsbaserede termineringspriser måtte anses som en almindelig fremgangsmåde i forbindelse med markedsregulering inden for teleområdet, samt at den konkrete overgangsordning blandt andet var fastsat ud fra en hensigt om at tilpasse indfasningen af en omkostningsbaseret sms-termineringspris.

⁷ Lovbekendtgørelse nr. 780 af 28. juni 2007 af lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet med senere ændringer

ringspris med den anvendte fremgangsmåde for taleterminering. Det var Teleklagenævnets vurdering, at Erhvervsstyrelsen havde begrundet den påklagede afgørelse i tilstrækkeligt omfang. Da Teleklagenævnet således ikke fandt fornødent grundlag for at tilsidesætte Erhvervsstyrelsens skøn, traf nævnet afgørelse om ikke at give Hi3G medhold i klagen.

Samstemmende klager fra Telenor og Telia Danmark over den maksimale pris for terminering af taleopkald, terminering af sms samt samtrafikpunkter i klagernes mobilnet for 2013.

Da problematikken i et par klager fra Telenor og Telia Danmark var enslydende er de beskrevet nedenfor under et.

Telenors og Telia Danmarks påstand om, at Erhvervsstyrelsen var forpligtet til at medregne en forholdsmæssig del af fællesomkostningerne i forbindelse med den valgte prisberegningmetode, kunne ikke tages til følge.

Telenor og Telia Danmark havde indbragt styrelsens afgørelser for Teleklagenævnet med påstand om, at disse blev hjemvist til styrelsen til fornyet behandling for så vidt angik den del af de pågældende afgørelser, der omhandlede den fastsatte pris for terminering af taleopkald i henholdsvis Telenors og Telia Danmarks mobilnet i perioden 1/1/2013-31/12/2013, idet Erhvervsstyrelsen efter selskabernes opfattelse i henhold til telelovens § 46, stk. 5, var forpligtet til at medtage en forholdsmæssig del af fællesomkostningerne, hvilket den af styrelsen valgte LRIC-prismodel ikke gjorde.

Nævnet mente ikke, at telelovens § 46, stk. 5, fandt anvendelse i disse sager, da originering og terminering af taleopkald i mobilnettet måtte betragtes som delelementer af ét enkelt adgangsprodukt, og ikke to produkter med hver sin anvendelse.

Nævnet gav derfor ikke Telenor og Telia Danmark medhold i, at Erhvervsstyrelsens dispositioner savnede materiel hjemmel i teleloven.

Retssager.

Som omtalt i årsberetningerne for 2010 og 2011 har TDC stævnet Teleklagenævnet med principal påstand om, at nævnets afgørelse af 17. september 2010 om engrosmarkedet for bredbåndstilslutninger ophæves. Nævnets afgørelse er omtalt i årsberetningen for 2010. Østre Landsret afsagde den 23. marts 2012 dom i sagen. Landsretten fandt, at den forpligtelse, som TDC var pålagt såvel var berettiget som proportional. Landsretten fandt også, at Teleklagenævnets afgørelse havde den fornødne klarhed, Østre Landsret tog Teleklagenævnets påstand om frifindelse til følge. Retten pålagde samtidig TDC at betale 100.000 kr. til Teleklagenævnet i sagsomkostninger.

I 2011 stævnedes TDC Teleklagenævnet vedrørende nævnets afgørelse af 20. juni 2011 om TDC's forpligtelse til levering af BSA over fiber, se beskrivelsen af Teleklagenævnets afgørelse i nævnets årsberetning for 2011. Østre Landsret afsagde den 26. november 2012 kendelse om, at sagen skal forelægges præjudicielt for EU-domstolen. Forelæggelsen forventes at finde sted i foråret 2013.

Den 12. november 2012 stævnedes TDC Teleklagenævnet vedrørende nævnets afgørelse af 17. september 2012 om underskudsfinansiering af forsyningspligt for 2007-2009, afgørelsen er omtalt på side 4 og 5. Østre Landsret har dog sat sagen i bero, indtil der foreligger svar fra EU-Domstolen på tvistsspørgsmålene vedr. underskudsfinansiering for forsyningspligt for 2010.

P.N.V.

Palle Bo Madsen
Formand

/ Helle Rød
Sekretariatsleder